

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. N° 158.

Tredie Session.

49de Møde.

Mandagen den 5te Januar.

(Forts.)

Tscherning (forts.): Jeg maa først bemærke, at der i juridisk Betydning aldrig har eksisteret noget Andragende fra Undercorporalerne til Rigsdagen (Hør! Hør! Hall: Jo!) der har aldrig eksisteret et saadant, idetmindste er det, som er leveret mig, og som skal være det virkelige corpus delicti, intet saadant Andragende, idet det nemlig ingen Underkrifter har, og jeg erklærede, netop paa Grund af, at jeg intet underkrevet Andragende kunde indgive, at, selv om det kom til mig, paategnet af vedkommende Foresatte, kunde det ikke indgives, naar det ingen Underkrifter havde. Der eksisterer altsaa i juridisk Betydning, aldeles intet saadant Andragende; derimod, eksisterer der en personlig Skrivelse til mig, men det vilde være at gøre mig for megen Ære, at betragte det, at en Soldat skriver til mig, som en Dyrørshandling. Det vilde ikke alene være at gøre mig for megen Ære, men det var at drive Grundlovsparagraphernes Fortolkning forvidt, thi det kan ikke forbydes en privat Soldat at skrive i Fortrolighed, mindst til en Rigsdagsmand. (Hall: Det har Ingen tænkt paa at forbyde). Det er jeg fuldkommen overbevist om, og det er mig kjært at høre det udtalt med en saadan Skarphed. Naar det var mig om at gøre at stille mig paa Critikens Gebeet, saa skulde jeg af hvad der er offentlig Kjendsgjerning bevise, at dog en svag Tanke herom er undsluppet en Pen, maaskee af Uforsigtighed. (Hall: Det er ikke meget sagt, at maaskee en svag Tanke er undsluppet en Pen.) Ja, det er kun for at være overordenlig tilbageholdende, hvilket jeg haaber vil blive paaskjønnet. Det Næste, som jeg vil gjøre opmærksom paa,

det er, at jeg netop er den, som har gjort de Vedkommende opmærksom paa, at jeg troede, de ikke burde forsøge paa at faae dette Andragende fremmet uden at faae deres Foresattes Paategning. Jeg gjorde den dobbelte Bemærkning til dem: „Underkrevet kan det aldeles ikke indleveres, og uden de Foresattes Paategning indleverer jeg det ikke“. Det gjorde jeg, ikke fordi jeg er fuldkommen overbevist om Nødvendigheder deraf, men fordi jeg var fuldkommen overbevist om, at de nuværende Krigslove idetmindste vilde gjøre det tvivlsomt, og altsaa gjorde jeg den bestemte Betingelse, at, skulde jeg indlevere Andragendet, saa maatte det først gjøres til et Andragende ved at faae Underkrifter, og dernæst maatte det faae Paategning af Vedkommende, fordi jeg indsaae, at der i denne Paategning laa en Erklæring om, at idetmindste de Kjendsgjerninger, som deri indeholdtes, ikke vare usande. Hvad skete nu? Den ene af de Mand, som havde henvendt sig til mig om denne Sag, henvendte sig til sin Foresatte; jeg bør dog sige, at i den Samtale, som jeg havde med de Mand, antydede de en stor Utilboielighed til dette Skridt, som jeg gjentagne Gange opmuntrede dem til, sigende til dem, at jeg umulig kunde troe, at der fandtes saaliden Fortrolighed mellem Foresatte og Undergivne, at de ikke netop over et Andragende af denne Art i den fuldeste Fortrolighed maatte kunne henvende sig til dem, og efter megen Tælen derom formaaede jeg, som sagt, den Ære dertil. Der skete ikke derved nogen Hindring for Sagens videre Fremme; det blev ham, saavidt jeg har forstaaet af hvad jeg horte i et Krigsforhør, hvor jeg har været tilstede, kun betydet, at den Foresatte ikke billigede det, men han standsede det aabenbart ikke og lagde ingen Hindring tvæen. Smidlertid vare de Paagjældende selv saa fornuftige, at de fra det